

En Tafseer af Surat al-Baqarah, Ayah nr. 286

Bismillahir Rahmanir Raheem

Allah ﷻ siger:

﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾

”Allah bebyrder ikke en person udover hans kunnen...” [Al-Baqarah 2:286]

Mange korrupte retslærde har anvendt ovennævnte *Ayah* som begrundelse til at ændre eller forvrænge Allahs ﷻ ordrer efter egne lyster og begær.

Den berømte *Mufasssir* Ibn Kathir sagde om denne *Ayah*, ”Allah bebyrder ikke en person udover hans kunnen,” betyder, at Allah ﷻ ikke beordrer en sjæl med noget, der ligger udover hans evner. Dette demonstrerer bare Allahs ﷻ venlighed, overbærenhed, og generøsitet overfor Sine ﷻ skabninger. Det er denne *Ayah*, der ophævede en anden *Ayah*, som bekymrede Profetens ﷺ *Sabahah* ﷺ, hvilket er Allahs ﷻ udtalelse:

﴿وَإِنْ تُبْدُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبِكُمْ بِهِ﴾

”Om I afslører hvad der er i jeres indre, eller skjuler det, så vil I blive stillet til regnskab for det.” [Al-Baqarah 2:284]

Dette antyder, at selvom Allah ﷻ vil udspørge Sine tjenere og dømme dem, så vil Han ﷻ kun straffe dem for det man er i stand til at beskytte sig fra. Hvad angår det man ikke kan beskytte sig fra, som for eksempel noget, man nogle gange siger til sig selv - eller forbipasserende tanker - så vil man ikke blive straffet for det. Det bør nævnes her: At hade onde tanker, som pludselig opstår i ens sind, er en del af *Iman*.

Dette betyder, at Allah ﷻ ikke vil udspørge muslimer om de tanker, de har vedrørende handlinger. Dette kan sammenlignes med den *Hadith*, som også påpeger, at hvis en muslim havde til hensigt at udføre en ond handling, vil han ikke blive stillet til regnskab, medmindre han gør det, mens en muslim som havde til hensigt at udføre noget godt, ville blive belønnet, selv hvis han ikke udførte den gode handling.

Så for eksempel en muslim, som havde til hensigt at drikke *Khamr*, ville ikke blive stillet til regnskab, medmindre han købte denne *Khamr*, drak den eller solgte den osv. Men hvis han havde til hensigt at besøge sin syge bror, udelukkende for at opnå sin Herres ﷻ tilfredshed, så vil han modtage belønning for hensigten, selv hvis han ikke nåede at besøge sin bror. Et mere relevant eksempel er en muslims hensigt om at faste de seks frivillige dage i Shawwal måneden; hvis muslimen ikke fuldførte handlingen, men dog havde hensigten om det, så ville han blive belønnet for det. Selvom fuldførelsen af handlingen selvfølgelig forøger hans belønning.

Dette er kun med hensyn til de handlinger, Allah ﷻ og Hans Sendebud ﷺ opfordrer til, det vil sige de handlinger, som hører ind under kategorien *Mandubaat* (opfordringer) og *Ta'uat* (lydigheder), altså de handlinger, hvor den manglende fuldførelse ikke er forbundet til en antydning om straf fra Allah ﷻ.

Når Allah ﷻ pålægger *Faraa'idh* (forpligtelser), og advarer muslimerne om straffen for at fejle i deres fuldførelse, vil hensigten om at fuldføre dem ikke være nok. Så hvis en muslim havde til hensigt at lave *Salat ul-Maghrib*, men bevidst fejlede i at udføre den, så ville han have gjort sig fortjent til Allahs ﷻ straf. Ligesom hvis en muslim levede sit liv med hensigten om, at arbejde hen imod at ændre muslimernes situation, fra et liv organiseret af *Kufr* (hedenske) systemer, til et liv og et samfund bygget udelukkende på basis af Islam men som aldrig foretog seriøse skridt hen imod fuldførelsen af denne forpligtelse, ville han sandelig have gjort sig fortjent til Allahs ﷻ straf.

Denne *Ayah* informerer os også om, at Allah ﷻ ikke vil være uretfærdig i Sin befaling af *Abkam* over menneskeheden, de ikke er i stand til at fuldføre; altså når Allah ﷻ nedfælder *Abkam*, så er vi i stand til at leve vores liv ifølge dem.